

a objasnit všechna fakta, a tudíž jsem ani tyto hlasy nemohl ignorovat a musel se vydat cestou jejich prozkoumání.

Samozřejmě obě námitky se podařilo i díky novému zaangažování historiků a dalších odborníků vyvrátit. Mělo to však důsledek v podobě dalšího zpoždění prací. Dodnes si však pamatuji, jak to na mě působilo a jak jsem si posteskl při rozhovoru s Mons. Wasserbauerem, že je evidentní, jak si Zlý nepřeje, aby se toto dílo zdařilo. Téměř 20 let běžel proces a pokaždé se vynořil problém těsně před koncem. Tyto tak nečekané a překvapivé překážky pár dnů před uzavřením mě však tím více upevnily v přesvědčení, o jak dobré dílo musí jít, když se Boží nepřítel na poslední chvíli tak činí!

Druhým silným momentem bylo přenesení ostatků kardinála Berana zpět do vlasti. Byl jsem asi malověrný a velký zájem nejen veřejnosti, ale ani věřících jsem neočekával. Komunisté se velice vynasnažili, aby kardinála Berana vymazali z paměti národa. Od okamžiku jeho internace v roce 1949 byl očím veřejnosti neviditelný a po roce 1989 už většina těch, kteří ho osobně pamatovali, nežila. Když však rakev kardinála Berana 20. dubna 2018 přinášeli do naší baziliky na Strahově, byl jsem zaskočen atmosférou. Nejen nečekaným množstvím lidu, který se přišel jeho ostatkům poklonit a zúčastnit se noční vigilie, ale hlubokou atmosférou úcty a důvěry v pomoc a přímluvu, která z přítomných byla patrná.

Když jsem pak měl možnost z kazatelny přečíst kázání kardinála Berana – v tomtéž kostele, z téže kazatelny, totéž kázání, jeho poslední svobodné kázání, jeho provolání k lidu v předvečer jeho internace – nyní tam v přítomnosti kardinála Berana v rakvi, měl jsem pocit, že jsem přítomen onoho památného večera, že se dějiny vrátily a kardinál Beran uprostřed svého stáda oveček opět vyzývá k věrnosti v nelehkých časech.

To kouzlo oním večerem nepominulo a slavnost přenášení ostatků ze Strahova do katedrály následujícího dne, jako i celá slavná bohoslužba v přeplněné katedrále jasně sdělovaly – národ nezapomněl, národ ví, kdo pro něho trpěl a kdo se za něho přimlouval a přimlouvá i nadále. Malý muž postavou, velký srdcem a láskou k Pánu Bohu, navzdory všem protivěnstvím. Muž, kněz, do jehož života se vtělily všechny bolesti českého národa 20. století.

Jsem vděčný, že jsem směl svou trochou být nápomocný a bez ohledu na to, jak všechny dostupné materiály vyhodnotí římská fáze tohoto procesu, pro mě zůstane mužem Božím, svědkem věrnosti a snad i mým přímluvcem před Božím trůnem.

*P. Bartoloměj M. Čačík O.Praem
biskupský delegát*